

BÜYÜDÜM BEN!

Yine bir sonbahardı, yine soğuk bir pazartesi... Geldik o büyük ve heybetli binanın önüne. Yürüyordum, ayaklarımı üşüten ayakkabı ile gün ortasında karanlığa. Geride kalmıştı benim için anneme sarılmak doya doya, kardeşimle uyumak sıkıca. Ailemin özlemiydi, tüm vücudumu saran, ayak seslerimdi, bir de çocuk uğultuları idi duyulan. Bir ışık sönmüştü benim için, girdim o soğuk demir kapıdan. Kocaman okul, tüm sınıfları ile karşımda. Allah'ım hangi sınıftaydım ben! Küçücük bir karınca gibi hissediyordum kendimi. Babam yaz tatilinde pazara indiğinde okuluma uğramış ve kaydımı yaptırmıştı. Ona karşı gelme hakkım yoktu. Babamdı o benim. En doğrusunu seçerdi benim için. Bir bildiği olmalı ki, kızından haftalarca ayrı kalmayı kabullenmişti. Çocukların çoğunun yüzleri gülüyor, heyecan ile oradan oraya koşuyordu oysaki. Hiç mi özlemeyeceklerdi annelerini, babalarını; hiç mi canları sobanın başında tarhana çorbası çekmezdi? Tüm bu düşünceler eşliğinde oturdum bir sıraya, herkes çığırtış bağırtış ben niye bu kadar sakindim? Yoksa yapamaz mıydım, aileden ayrı yatılı okumayı? Çantamı alıp çıksam kapıdan, ilk dolmuş ile köyüme gitsem çok mu kızardı babam? Kızardı ya, kızmaz olur mu hiç? Biricik kızına güvenmiş olan babamı, mahcup mu edecektim ele güne ben? Hayır yapamam. Bu okula alışacağım, geceleri annem yerine yorganıma sarılıp yine de okuyacağım.

Çaldı ilk ders zili. Aralandı içimdeki endişe ve korku duyguları sıcacık gülümsemesi ile öğretmenimin. Beni avutan gülüşü ve parlayan gözleri ile “Günaydın!” diye sınıfa sesleniyordu. İlk günden ders işlemeyecekti öğretmen, tanışacaktık ileride olmak istediğimiz mesleği ve geldiğimiz köyü söyleyerek. Her ders başka bir tanışma faslı, her ders başka bir heyecan ile ilk günümü geride bıraktım sonunda. Pansiyonuma ilerlerken başka bir telaş sardı içimi; tanımadığım, huyunu suyunu bilmediğim arkadaşlarım ile aynı odayı paylaşacaktım bu gece. Kardeşim ve annem dışında, aynı odayı paylaşacağım kızlar var idi sağımda solumda. Ceren, Ayşenur ile aynı odaya verildik, artık oda arkadaşı idik. Onlara güvenmem gerektiğini, ailem dışında başka insanlara tahammül etmem gerektiğini, paylaşmayı öğretiyordu odam bana. Yatağımı yaparken onlardan yardım almayı, paramı onlara emanet etmeyi, köyden getirdiğim sıcak ekmeği onlarla bölüşmeyi öğretiyordu. “Büyüme.” diyordu büyükler buna. “Yatılı okul çok şey öğretir, daha hızlı büyürsün.” dedikleri bu olsa gerekti. Çok uzak köylerden, hayatında belki de ilk defa şehre inmiş çocuklar olarak biraz sohbet ettik odada. İneklerimizden, oyunlarımızdan, en sevdiğimiz yemeklerden bahsettik o gece. Sohbetin en koyu yerinde nöbetçi öğretmenin “Yat!” sesi ile irkildik birden. Ağlamak geliyordu içimden, yine o endişelere düşmüştü kalbim. Delicesine özledim annemi, kardeşimi. Gömdüm yastığa kalbimi ve anılarımı. Ağlaya ağlaya uyuyakalmışım. Sessizce ağlamanın insana iyi gelen bir yönünü

keşfetmişim bu saatte. İçini döküp uykuya dalmak, derin derin uyumak rahatlatmıştı içimi. Belki arada sırada yine yapardım gözyaşı dökme işini. Kim bilir?

Gün tüm sarılığı ile doğuyordu pencereme, saat 07.30; uyanma saatimiz. Nöbetçi öğretmen, hazırlanmamız için hepimizi kaldırıyordu uykularımızdan en gür sesi ile. Yetemediği yerde pansiyon başkanları yatak ucumuza gelip uyarıyordu bizi “Hazırlanmak gerek.” diye. Unutturmuyordu hiçbir davranış, evdeki hallerimi. Sabah okula gitmek için uyandığım da anacığımın yaktığı sıcacık sobayı, üstünde tıkırdayan çorbayı unutturmuyordu. Şimdi ise tek başıma önlüğümün düğmesini iliklemeye çalışıyordum, tek yaşam yerim yatağımın üzerinde. Dişlerimi fırçaladım bir robot gibi, saçlarımı taradım, kahvaltıya gittik hep beraber. On bir çeşit kahvaltılık varmış yemekhanede ve sıcak, şekerli çay, yarım ekmek. “Aç kalma yavrum, doyasıya ye.” derdi anacığım bana, yedim hepsinden doyasıya. Sapsarı gün ışığı enerji veriyordu bedenime, tüm güzel olasılıkları düşünerek sınıfıma girip arkadaşlarımı daha çok tanımaya başladım o gün. Takip eden günlerde aileden uzak, yatılı okumaya alıştıran arkadaşlarım ve öğretmenlerim ile yaşadığım güzel anılar sayesinde alıştım büyümeye. Büyüyordum ben. Fen, ilim, bilim öğrenerek düzgün Türkçe konuşmayı, törenlerde okulun bize verdiği pırıl pırıl kıyafetler ile özgüven içinde yürümeyi öğrenerek, geleceğe umut vadeden başarılı bir kız öğrenci olarak büyüyordum. Kaybettiğim ışığımı bularak, hâyâl etme gücüne aklımı kullanma gücümü ekleyerek büyüyordum. Cuma sabahları babamın beni almasını beklemeyi öğrenerek, gelmediğinde çivi gibi durup ağlamamayı bilerek büyüyordum.

Yine bir sonbahardı. İçimi ısıtan güneş ve ellerimi ısıtan babamın sıcacık, sert elleri ile geldik o büyük ve heybetli binanın önüne. Koşuyordum devletimin verdiği sıcacık ayakkabı ile gün ortasında sınıfıma, öğretmenime, bilgi yuvama. Sızlanmak yoktu artık lügatta. Engelleri aşmak için bana fırsat veren devletime, teşekkür etmek vardı çalışarak okuyarak. Ne kadar ilginç değil mi? Aradan iki ay geçti ama, büyüdüm ben.